

Arrest

nr. 199 264 van 6 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN GYSEL
Louizalaan 99
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 149 002 van 1 juli 2015 houdende verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 19 augustus 2015 op basis van artikel artikel 39/82 § 6 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN GYSEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die de verzoekende partij had ingediend omwille van medische redenen. Tegen deze beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het nr. 166 221.

1.2. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing werd door de verzoekende partij aangevochten. De zaak is gekend onder het nr. 166 224.

1.3. Op 29 juni 2015 nam de gemachtigde in hoofde van de verzoekende partij een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MEÏ HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27:

■ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

■ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 18.11.2013 en 09.12.2014.

Betrokkene heeft op 19.04.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2012. Deze beslissing is op 30.10.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 16.05.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28.11.2014. Deze beslissing is op 09.12.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Het tegen deze beslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Congo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene heeft op 06.01.2012 een wettelijke samenwoning afgesloten met de heer L. M. (geboren o/ 07.05.1979). Deze wettelijke samenwoning werd in onderlinge overeenstemming opgezegd op 28.06.2013. Op 30.10.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart gebaseerd op haar wettelijke samenwoning. Op 04.11.2013 nam DVZ de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijf langer dan 3 maanden. Deze beslissing werd haar betekend o/ 18.11.2013. Het beroep die betrokkene had ingediend, werd definitief verworpen op 29.04.2014 door de RVV.

Betrokkene werd door de gemeente Meise geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Uit de louter omstandigheid dat zij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in

België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07 Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 19.04.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2012. Deze beslissing is op 30.10.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 16.05.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28.11.2014. Deze beslissing is op 09.12.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Het tegen deze beslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Congo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten

waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft op 06.01.2012 een wettelijke samenwoning afgesloten met de heer L. M. (geboren op 07.05.1979). Deze wettelijke samenwoning werd in onderlinge overeenstemming opgezegd op 28.06.2013. Op 30.10.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart gebaseerd op haar wettelijke samenwoning. Op 04.11.2013 nam DVZ de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijf langer dan 3 maanden. Deze beslissing werd haar betekend op 18.11.2013. Het beroep die betrokkene had ingediend, werd definitief verworpen op 29.04.2014 door de RVV.

Betrokkene kreeg op 18.11.2013 en op 09.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd door de gemeente Meise geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel I van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07 Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. “

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werd ingediend tegen de voormelde beslissing van 29 juni 2015 werd verworpen bij arrest nr. 149 002 van 1 juli 2015.

Bij arrest nr. 199 263 van 6 februari 2018 heeft de Raad de onder punt 1.1 en 1.2 vermelde beslissingen vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het beroep tegen de beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijt de verwerende partij een gebrek aan behoorlijke feitengaring.

4.2. In de bestreden beslissing wordt ondermeer het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft tevens op 16.05.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28.11.2014. Deze beslissing is op 09.12.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.”

4.3. Gelet op de vernietiging -ex tunc- van de beslissing van 28 november 201 houdende het ongegrond bevinden van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het daarop volgende bevel om het grondgebied te verlaten, kan dit motief niet langer staande blijven en moet ook de thans bestreden beslissing worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS